

Muži izraelští, slyšte tato slova: Ježíše Nazaretského Bůh potvrdil před vašimi zraky mocnými činy, divy a znameními, která mezi vámi skrze něho činil, jak sami víte. Bůh předem rozhodl, aby byl vydán, a vy jste ho rukou bezbožných přibíli na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil; vytrhl jej z bolestí smrti, a smrt ho nemohla udržet ve své moci. David o něm praví: „Viděl jsem Pána stále před sebou, je mi po pravici, abych nezakolísal; proto se mé srdce zaradovalo a jazyk můj se rozjásal, nadto i tělo mé odpočine v naději, neboť mě nezanecháš v říši smrti a nedopustíš, aby se tvůj Svatý rozpadl v prach.“

Dal jsi mi poznat cesty života a blízkost tvé tváře mne naplní radostí. Bratří, o praotci Davidovi vám mohu směle říci, že zemřel a byl pohřben; jeho hrob tu máme až dodnes. Byl to však prorok a věděl o přísaze, kterou se mu Bůh zavázal, že jeho potomka nastolí na jeho trůn; viděl do budoucnosti a mluvil tedy o vzkříšení Kristově, když řekl, že nezůstane v říši smrti a jeho tělo se nerozpadne v prach. Tohoto Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni to můžeme dosvědčit. Byl vyvýšen na pravici Boží a přijal Ducha svatého, kterého Otec slíbil; nyní jej seslal na nás, jak to vidíte a slyšíte. David nevstoupil na nebe, ale sám říká: Řekl Hospodin mému Pánu: Usedni po mé pravici, dokud ti nepoložím nepřátele pod nohy. Ať tedy všechen Izrael s jistotou ví, že toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Mesiášem. Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: „Co máme dělat, bratří? Petr jim odpověděl: „Obrat'te se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.“

Milá sestro, bratře, Pán vstoupil na nebe. Byl vyvýšen na pravici Boží. To jsme si připomínali a slavili ve čtvrtek, ve svátek Nanebevstoupení Páně. Náš dnešní text z Petrova kázání mluví však také o Ježíši, který i když vstoupil na nebe a je po pravici Boží, je i po pravici člověka. To je pro žalmistu, i Petra, který jej citoval, důvod k radosti a chválám. Obojí platí i pro nás – Ježíš je opravdu na pravici Boží, kde je mu svěřena veškerá moc na nebi i na zemi, a přitom si současně smíme být jisti, že je po pravici každému z nás. A neopustí je po všechny dny až do skonání světa. Tak to slíbil učedníkům, než byl vzat na nebe.

Proč je to tak? Co Ježíš dělá, když je nám po pravici? Proč je pro žalmistu a také pro nás tak dobré, že Pán je vedle nás?

Věděl, že to pro nás život víry, svědectví o Bohu, nebude snadné. I když máme někdy pocit, že vše zvládneme sami. Jako když se učíme řídit auto, sedí nám po pravici instruktor. Některý žák si třeba říká: Kdyby tak už vedle mne neseděl, vždyť já už to umím a jezdil bych raději sám a po svém. Už na mne nemusí dohlížet. Ale pak nastane nějaká složitá situace – a pak je to dobré mít vedle sebe spolehlivého rádce! A jak je dobré, že ten po pravici může v nejkritičtější chvíli zasáhnout do řízení a zachránit žáka, který selhal!

Tak stojí Pán v našem životě stále blízko nás, vedle nás, nebo jde kousek před námi. A žalmista si je jistý, že ani smrt na tom nic nezmění, protože právě když je člověk v koncích, bezmocný a bezradný platí, že On je ten, kdo stojí při nás a chrání nás. Když konal mocné činy a znamení, mnoha lidem se to líbilo. Když Bůh zasahuje, když pomáhá člověku v koncích. To je to, co od něj čekáme a k čemu ho potřebujeme.

A tu najednou nastane v Petrově kázání překvapivý zlom. Tomuto Ježíši nechtěli jeho posluchači poskytnout místo ve svém životě. Vadil jim tak, že se ho nakonec rozhodli zbavit. Jako když ten sebejistý řidič nechá svého instruktora a poradce vystoupit a už o něho nestojí. Pak on prostě po jeho pravici není ve chvíli, kdy by ho potřeboval.

„Vy jste ho ukřižovali“, říká Petr. Kdo? U soudního jednání, kde byl Ježíš odsouzen, bylo z těch Petrových posluchačů asi jen velice málo a z nás tam nebyl nikdo. Přesto platí apoštolovo kázání jim i nám. Protože my také vystrkujeme Ježíše na okraj svých životů. Třeba do jednoho dne za týden, měsíc, čtvrtletně. Přestává nás zajímat jakmile vyjde najevo, že to, co on žádá je být v našich srdcích, životech na prvním místě. Před výdělkem a zábavou, před koníčky a dokonce leckdy i před členy rodiny. Jeho nárok na nás přehluší i naši vděčnost za jeho pomoc a

všechna znamení, která se v našem životě udála. Člověk se raději vzdá Boha, jen aby byl na prvním místě on sám. Aby se mohl rozhodovat sám za sebe a na nikoho se neohlížel. I my jsme tím Petrovým kázáním obviněni. Dál se nedostaneme, pokud to neuznáme.

„Toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, toho, kterého jste vystrčili ze svého života, toho Bůh vzkřísil, toho učinil Pánem.“ Dal mu svou moc – pro nás a pro tento svět. To chce Petr říci, že Bůh se nás nevzdal. Bůh staví našeho ochránce a rádce, toho řidiče na místo, odkud jej už nikdo nemůže srazit. Učinil jej Pánem v našem životě.

Ježíš již není omezen smrtí a hranicemi, které svírají náš pozemský život. Ale je u Boha a odtamtud vládne. Tak ho Bůh povýšil, aby On byl s ním a tím také mohl být v Duchu stále s každým z nás, aby mohl vést a chránit svou církev, svůj lid na zemi. Aby mohl pomáhat mnohem víc, než tehdy, když mezi lidmi chodil. Proto nám je poslán Duch.

Petr kázal před zástupy. Ti, kteří to od Petra slyšeli, byli zasaženi v srdci. Aby se zvěst o Ježíši Kristu dotkla našeho srdce je rozhodující i pro nás. U každého to může vypadat jinak. Ale přece má taková událost velký význam a velké důsledky pro život člověka. Mnoho lidí v Jeruzaléme poslouchalo kázání a pak, protože je zasáhlo, se ptali: Co máme dělat?

To je docela jednoduchá, praktická otázka a přitom zasahuje hluboko do našeho každodenního života. Co máme dělat? A Petr odpověděl právě tak prostě: „Obrat'te se!“ To není nějaký náboženský obřad, sypání si popele na hlavu, nebo oblékání do pytlaviny a pod. To znamená docela prakticky: Zastavte se na své cestě a vydejte se opačným směrem. Když někdo chce dorazit odtud do Prahy a namíří si to na Bratislavu, pak mu nepomůže, když pojedou seberycheji. Jinak k cíli nedorazí, než když ho někdo upozorní: musíš zastavit, obrátit se a vydat opačným směrem. Potom teprve pospíchat a namáhat se bude mít smysl.

Obrat'me, otočme se. Nechme zbytečné spory, marné cíle a dovolme Duchu, aby on vedl náš život a dal mu správný směr a smysl. Aby nám pomohl dostat se k cíli.

Možná ještě ve všem nerozumíme. Možná nedovedeme vyjádřit, co pro nás Boží vláda znamená. A už vůbec si neumíme přestavit, jak je možné, aby byl na nebi a přitom se všemi námi. Ale věřím, že mnozí poznáváme, že v Ježíši je síla a moc, která dokáže potěšit, dát našemu životu naději a novou sílu a smysl. A tím ta změna začíná. Protože hřích není nic jiného, než že jdeme opačným směrem a že tím škodíme sobě i jiným. Jdeme dál a dál od Boha. A Petr říká: to se změní, když zaslechnete Boží slovo. Když zaslechnete, že, se od nás Bůh neodvrátil, i když jsme ho zavrhlí. Dál o nás stojí a nabízí nám pomoc. A proto vládne Ježíš po jeho pravici a dává svého Ducha. Stačí, když slyšíme a jím nepohrdneme. Když uznáme jeho moc nad světem i nad našimi životy.

Na konec čteme ještě něco pozoruhodného: To „platí vám a vašim dětem a všem široko daleko, které si povolá Pán, náš Bůh.“ Tedy nám i našim dětem, které těžko hledají dobrou cestu. I pro ty vzdálené; ty, kteří na cestě bez Boha a od Boha už urazili takový kus, že se nám zdá nemožné, aby byli ještě k dosažení.

Ale Pán, který vstoupil na nebesa, k nim nemá tak daleko. I k nim může dolehnout jeho hlas i je si může povolat, obrátit a stát se pro ně tím, kdo vede a dovede k cíli. I jim chce stát po pravici a chránit je před mocí smrti.

Všichni jsme na tom stejně. Všichni bez něho bloudíme a narazíme, všichni ho potřebujeme.

On stojí po Boží pravici a stejně pevně se staví na pravici každého z nás, abychom věděli, kde je cíl. Abychom rozeznávali, co je kupředu a co je zpět. Abychom poznali co je dobré a co je zlé, co je život a co je smrt. Proto poslal Bůh Ježíše na svět a po smrti na kříži ho vzkřísil a ustanovil naším Pánem navěky.